

PIET VAN VEEN, *Offers*. Bussum, C. A. J. van Dishoeck, 1927.

Een anti-alcohol roman, niet van de slechtste soort. Alleen... de soort? Ze blijft niet deugen, nu niet en nooit, hier niet en niet in Patagonië. Er is al zoo veel en zoo vaak tegen den tendenz-roman als zoodanig gesputterd, natuurlijk uitsluitend van „litteraire” zijde, dat wij er hier gevoegelijk het zwijgen toe kunnen doen. Geschreven zullen zij toch worden, tot in lengte van dagen, al onze protesten ten spijt; ja zij hebben zelfs hard kans onze met zooveel liefde gekoesterde „litteratuur” te overleven. Onkruid, niet waar... Intusschen, de heer Van Veen schrijft er niet maar op los als zoovele zijner confraters. En als zijn boek niet zoo bijzonder vlot en gemakkelijk leesbaar is, dan vindt dit zijn oorzaak niet in het feit, dat hij gewrongen of techniekloos de pen hanteert, maar veeleer in een te geconcentreerde stijl-verzorging. Dat deze een struikelblok werd voor de „vlotheid” (die in het genre eigenlijk onmisbaar is!) van zijn schriftuur, in plaats van een krachtcentrum, dat, zooals gewoonlijk, de praestatie van den auteur tot haar maximum opvoert, is hieraan te wijten, dat Van Veen niet zijn stijl te verzorgen heeft, maar e e n stijl; en dit is tevens het criterium voor de plaats, die hem in ons heterogene litteraire wereldje toekomt: op den grens van dilettantisme en epigonisme, een hachelijk punt tusschen Scylla en Charibdis, waar men het niet langer dan „één boek” uit te houden pleegt!

ROEL HOUWINK.

A. DE WIDENRADE, *Gezellige Herinneringen aan een oud Huis*. Utrecht, 1928.

C. J. KELK, *Katrijn*. Amsterdam, De Spiegel, 1928.

Het is met den humor in onze Noord-Nederlandsche letteren niet zoo heel florissant gesteld. Ziehier twee dier schaarsche producten! Het eerste doet in zeer verre verte denken aan den ouden Schoolmeester, het tweede is, naar de schrijver in zijn nawoord vermeldt, de *verbeelding* van een ouden authentieken Jan Klaassen-tekst, nu deze in werkelijkheid nergens te vinden blijkt; een reconstructie aldus, naar 't mij als leek voorkomt, met veel kennis van zaken tot stand gebracht, doch waarvan ik, als leek wederom, de meer-dan-historische waarde niet vermag in te zien. Misschien verrijkt de heer Kelk onze litteratuur een volgend maal eens met een „modern” poppenspel, zijn met het schrijven van dit stuk opgedane ervaring zal hem ongetwijfeld voor misgrepen in niet geringe mate kunnen behoeden, en... het talent ertoe bezit hij zeker, dat heeft hij bij menige gelegenheid reeds afdoende kunnen bewijzen.

„De Spiegel” gaf het boekje, dat door J. L. van Ishoven niet onverdienstelijk werd geïllustreerd op smaakvolle wijze uit. Er 25 exemplaren van te nummeren en te doen drukken op Haesbeek de Luxe lijkt mij echter een ongeoorloofde handreiking aan het snobisme van dezen tijd. ROEL HOUWINK.